

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa D. O.
przeciwko W. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi Z. B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 29 czerwca 2018 r., którym oddalono jej powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z przeprowadzonym postępowaniem egzekucyjnym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na oczywistą zasadność skargi wobec nieprzeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny dowodu z opinii biegłych z zakresu szacowania ruchomości i nieruchomości na okoliczność oceny utraty ich wartości, a także z zakresu nauk medycznych na okoliczność oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu, którego powódka miała doznać wskutek zachowania pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r.,

IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Sąd Najwyższy nie dostrzega wskazanej wyżej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, a tym samym oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zauważyć przy tym należy, że zarzuty powódki związane z nieprzeprowadzeniem dowodów z opinii biegłych w znacznej mierze opierają się na kwestionowaniu przyjętych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych. W związku z treścią art. 398³ § 3 k.p.c. wszelkie zawarte w skardze wywody zmierzające do kwestionowania poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń, jak również poczynionej przez ten Sąd oceny dowodów, nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Wskazując na niezbędną zasięgnięcia opinii biegłych dla oceny wysokości poniesionego uszczerbku, w pierwszej kolejności powódka winna była wykazać bezprawność działań pozwanego i wystąpienie szkody. W toku postępowania ustalono, że nie było podstaw do przyjęcia, iż po wydaniu biżuterii stanowiącej przedmiot zastawu doszło do jej uszkodzenia, a tym bardziej, aby jakiegokolwiek uszkodzenia były wynikiem działań pozwanego. W braku wykazania szkody zasięganie opinii biegłego co do oceny stopnia utraty wartości biżuterii było więc oczywiście niecelowe.

W odniesieniu do ewentualnego zmniejszenia wartości nieruchomości wskutek skierowania do niej egzekucji przekonujące są uwagi Sądów obu instancji, zgodnie z którymi prowadzenie egzekucji z nieruchomości jest prawem wierzyciela, zwłaszcza gdy stosowane przez organ egzekucyjny środki mniej uciążliwe dla dłużnika okazały się nieskuteczne. Sąd Apelacyjny ustalił również, że powódka nie wykazała jakiegokolwiek szkody w związku z ujawnieniem w księdze wieczystej wzmianki o zajęciu nieruchomości. W związku z tym bezprzedmiotowe było przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego dla wykazania zmniejszenia jej wartości.

Orzekające w sprawie Sądy stwierdziły również, że powódka nie wykazała bezprawności zachowania prowadzącego egzekucję pozwanego. Czyniło to zbędnym dokonywanie oceny uszczerbku na zdrowiu powódki, skoro nawet jego ewentualne ustalenie nie mogło prowadzić do przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowawczej.

Mając powyższe na uwadze, nie sposób uznać, aby nieprzeprowadzenie wnioskowanych przez skarżącą dowodów było bezzasadne, a tym bardziej bezzasadne w stopniu oczywistym.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.).